

Ik heet Lente.
Mijn moeder
heet Zwaan
en ik zit tegenover mijn opa
als ik dit schrijf.
Hij zwijgt
twee koppen thee
met drie biscuitjes lang.
Hij is slurpend stil
waarbij druppels thee,
deze keer
zonder suiker,
uit zijn mondhoeken glijden
en op de tafel
traanachtige druppels vormen.
Hij kijkt dwars door me
over de akkers
naar zijn eigen horizon.
Ik kijk naar zijn hoofd,
zie de hersenen kraken
maar hoor ze niet knarsen.
Opa zwijgt
op mijn vraag
waarom hij ooit
met oma is getrouwd.
Ik denk dat hij nooit meer
zal stoppen met zwijgen.

De wind
draagt een snipper papier
zoals alleen de wind
en niets anders
dat kan.
Door het dragen
van de snipper
laat de wind zien
dat hij zich niet
laat vangen
in gewoonteden.
De wind dwarrelt
langs mijn hoofd.
Ik voel het
door de snipper
die mijn voorhoofd streelt.
Ik ben zestien.
Dat weet ik zeker.
De rest
is onzeker.
Dat komt
door mijn leeftijd
of door mijn moeder
of door haar moeder
of door alle drie.
De wind
draagt mijn gedachten
met zich mee.
Op de snipper
die langs me dwarrelde
schreef ik net

in gedachten
met onzichtbare inkt
duizend woorden
die ik kwijt wil
aan de wind.
'Dwarrel maar,'
heb ik als eerste geschreven
'zoals niemand anders kan.'
Daarna alleen woorden
die ik ken en ik weet
en de snipper
en de wind.

Kraaien zweven al heel lang
tussen snippers papier door die,
gedragen door de wind, zwerven.
Ze landen
een beetje lomp
alsof ze nog steeds niet weten
hoe het anders kan.
Ik kan het niet voordoen
behalve in gedachten
maar mijn gedachten
bereiken de kraaien niet.
Die hebben hun eigen denkbeelden.
Misschien weten ze van mij
omdat ze de woorden lezen
die in hetzelfde tempo en hetzelfde ritme
als de wind meezweven
op de beschreven snippers.
Ze hoeven niet
sierlijk te landen
in de voren
van het land
of op de schouder
van een vogelverschrikker.
Het heeft geen nut
om fraai te landen,
zeker niet
op de schouder
van een vogelverschrikker.
Daar is te weinig ruimte
om mooi te landen.
Bovendien

vloekt en tiert
de vogelverschrikker
de hele wereld bij elkaar
elke keer
als een kraai
zijn schouder
als landpunt gebruikt.

Met waaromvragen
kan ik niks.
Zeker niet
met die van Storm,
mijn vriend die zegt
mijn vriend te zijn.
Ze raken me
waar ze me niet
mogen raken:
ergens in mijn maag.
Meer nog:
onder in mijn buik.
Ze kriebelen vurig
als brandnetels
en houden huis
nog lang
nadat het vraagteken
heeft geklonken.
Waaromvragen
gaan dieper
dan wat en hoe
zeker als Storm ze stelt
op het moment
dat ik het niet verwacht,
als hij me vraagt
waarom
ik hem zo aardig vind.
Ik zwijg,
langer nog
dan de twee kopjes thee
en drie biscuitjes.

'Ach.
Mijn moeder
is mijn moeder.
Al zestien jaar.
Mijn moeder
is mijn wereld,
mijn leven,
zonder dat ik weet
hoe een moeder
hoort te doen.
Ik heb niet zoals jij, Storm,
een boek in mijn hoofd
waarin staat
hoe dingen zouden moeten
en hoe mensen
zouden moeten zijn.
Misschien
is jouw moeder
nog wel veel gekker
als ik het bekijk
vanuit mijn hoofd
waarin geen boek te lezen is.'
Ik glimlach
terwijl Storm zwijgt.
Soms maken we er
op gezette tijden
een wedstrijd van
om elkaar
het zwijgen op te leggen.

Ik heb altijd snippers bij me
en een pen
om zwijgmomenten te beschrijven
met woorden
en ze te laten voortduren
zolang als ik kan.

Ik schrijf alleen
als ik zeker weet
dat ik niet wil vergeten.

Als ik mijn woorden ooit achterlaat
omdat ze vastzitten in mijn hoofd
en ik de woorden
op papier niet meer nodig heb
dan mag wie ze vindt
ermee doen wat hij wil.

'Weet je Lente,' zegt Storm,
'sommige mensen
hebben geheimen
die verborgen blijven
omdat ze zo geheim zijn
dat vertellen
gelijk staat
aan het onmogelijke.
Aan rennen bijvoorbeeld
op blote voeten
door een veld distels
tot ver voorbij de bomenrij.
Anderen
hebben vogelverschrikkers
om kraaien weg te houden
van het zaad
dat ze strooiend zaaiden
met lome armbewegingen.
Weer anderen
hebben allebei.'
Ik knik,
neem een hap chocoladetaart
terwijl ik de framboos
aan de kant leg voor later.
Storm zegt het tegen en over mij
maar hij vraagt niets.
Hij zegt alleen maar
terwijl ik luister
met, en dat weet ik zeker,
chocoladelippenstift
op mijn lippen.

Alleen
mag ik niet gaan
tot voorbij de bomenrij.
Ik ben al zestien
maar ik weet
dat daar geheimen liggen
die niet voor niets
verborgen moeten blijven
voorbij de bomenrij.
De ogen van mijn moeder
spreken het niet uit
maar ze zeggen genoeg.
Al jaren geleden
ben ik gestopt
met vragen
of ik verder mocht.
Dat was
toen Zwaan zich wegdraaide
van me
nadat ik het vroeg.
Ik ben toen gevlucht naar opa
waar ik zonder woorden
de spaken heb schoongemaakt
van zijn rolstoel.
Opa vroeg niets.
Hij wist
dat hij niets moest vragen.
'Dank je,' zei hij
toen ik klaar was.